

MLADO JUTRO

Št. 22.

V Ljubljani, dne 2. junija 1940.

Leto XI.

„Boris Debeli“ užene gusarje POVEST S SLIKAMI

Kakor je bilo že omenjeno, leži Rajski otok v bližini obale jezera. Z obale sem je sedaj nenadoma zagrmel prav odločen glas, ki se je vsem zdel znan. »Sveta nebesa!« so zašepetali Gusarji, »saj to je ravnatelj!« — »Kaj se tam dogaja?« je vprašal glas z vso strogostjo, »že spet imam opravka s teboj, Zmago? Spet sem te zalotil pri eni tvojih hudobnih in malopridnih neumnosti?« Gusarski poglavar je po-

bledel in zajecjal: »Ah, gospod ravnatelj...«

Toda odločni glas mu ni dal priti do besede: »Moledovanje pa sedaj le kar lepo opusti, neotesanec,« se je glasilo karanje z druge strani jezera, »tako pojdi s tvojimi štirimi tovariši v šolo. Tam stopite v mojo pisarno in počakajte, dokler se ne vrnem! Potem se bomo zmenili do konca! Pojdite in storite, kar sem vam ukazal, zapomnite si pa, da vas bom opazoval, kako boste izpolnili moje povelje.« Prej ta-

ko predrzni in oholi Gusarji so se kakor politi kužki, povešenih glav splazili do svojega čolna in se peljali ubogljivo proti dijaškemu domu.

Ko so se naši prijatelji po vsem tem nenadnem prekretu spet dobobra osvestili in se z velikimi težavami rešili vrvi, so se vendarle čudili, da je ravnatelj nagnal Gusarje domov, ne da bi jim prej ukazal, da naj jih razvežejo. »Nekaj ne more biti prav v redu«, je pomišljajoče zmajal z glavo Vaclav. Strogi glas pa se je oglasil znova, tokrat prav od blizu in besede so mu

zvene le bolj milo in božajoče. »Le nikar se ne razburjajte otroci! Takoj bo prišel k vam stari oče, ki bo sprejel svoje ljube vnučke v naročje! Le potrpežljivo in počasi!« Če je bila »Ne-

ustrašena četvorica« doslej začudena nad nenadnim preobratom, so jo te besede naravnost zbegale. Kaj naj vendar vse to pomeni?

(Dalje prihodnjic)

IZ KRAJEV, KJER ŽIVIJO SLOVENCİ

A. Š.:

Kukčev Jernejec

Zgodbo o Kukčevem Jernejcu sem že skoraj čisto pozabil. Ljudje smo pač taki, da radi pozabimo trpljenje, posebno če so ga pretrpeli drugi.

Kakor je danes, tako je bilo tudi nekoč. Največkrat sta bili krivi trpljenja revščina in pomanjkanje. Tolminske grape so že od nekdaj z obema bogato obdarjene.

Grape so preozke, da bi jim rekli doline. Pobočja hribov so postavljena tesno drugo k drugemu. Komaj je na dnu prostora za ponižen potoček, ki naraste ob povodnji v strašen hudournik, kotali s seboj debele skale in streša bregove. Pokrajina je divja in samotna. Z obeh strani visijo v grapo gozdovi, ki jih sem in tja pretrga plaz grušča, skalovje, posušena struga ali ozka jasa z mehko travo.

Na takem lazu se je stiskala pod hrib tudi podrtija Kukčevega Jernejca.

Za hišo je visela v rebri njiva. Na zgornjem robu laza je našel Jernejec še toliko položnega sveta, da je prekopal dve lehi. Bili sta tako majhni, da bi lahko pljunil čez. Ločili sta se od laza kakor dve rjavi krpi. Pri hiši je redil prašiča, kravo in po par ovac. Ovce je strigel. Volno je Kukčevka opredla in z njo pletla in podpletla družini debele nogavice. K skledi je sedalo šestero otrok. Poleti je šlo. Ko pa je prišla zima, so zaprli zameti pot v dolino med ljudi. Spomladi so pretili plazovi in rušeče se skale. Zemlja se je usedala. Jernejec je stopal okoli hiše in gledal, kdaj se pokažejo v zidu, za hišo ali hlevom zijóče razpoke. Toda vse je šlo mimo.

V koči so rastle otroci. Dokler so bili še majhni, jim je bila še dovolj prostorna. Ko so pa dorasli, so jim postale njene stene pretesne. Razhajali so se. Mica je šla v mesto služiti. Terezi-

na je umrla predno je iz otroka zrastle v dekle. Po Ančko so prišli snubci iz Raven. Blaž se je priženil na neko uboštvo v dolino. Peter je hodil z drvarji v svet. Odhajal je in prihajal. Najstarejšega, Matevža, je Jernejec oženil na dom. Nekega dne mu je izročil svoje uboštvo in določil po pameti in pravici, kaj vse ima kdo dobiti od njega.

Izpregel je. Tedaj pa mu je postalo čuda prazno pri duši. Spoznal je, da je doslužil. Res ni bil več mlad, toda čutil se je še pri moči, zato se ni mogel sprijazniti s to mislijo. Iskal je v mislih, za kaj bi zagrabil.

Poznal je grapo. Vedel je za revščino in bogastvo, ki jo je priroda skrila v njej. Revščina so bile gole skale, osojne strmine, samota, rane zime in kasne pomladi. Bogastvo je bil les. Gozdovi so se bili umaknili sekiram od cest, iz ravnin, dolin in vasi v nedostopne grape. Od tod je bilo težko spraviti posekan les. Odvažati ga ni bilo mogoče. Le hudourniki so ga ob povodnji odplavljali v dolino. Od skale do skale so se poganjali do kože premočeni drvarji, potiskali debela in polena v peneče valove ter jih zdirali dalje.

Še globlje v grapah in nerodnem svetu, kjer plovljenje ni mogoče, odpove tudi drvar. Na njegovo mesto stopi oglar. Oglje je lahko. Mogoče ga je prenašati na plečih tudi po kozjih stezah nad prepadi.

Do tu je Jernejec razmislil in se odločil. Postal je pred ženo in rekel:

»Oglarit pojdem nad Sedlo.«

Na Sedlo je bilo poldrugo uro hoda. Iz grape je vodila skoraj navpična gorska steza. Tik nad Sedlom je imel Jernejec majhno senožet s senikom in kos gozda. Senožet in senik je zapisal naj-

młajšim Gozd je obdržal zase do smrti.

Zena ga je pogledala. Rekla ni nobene. Bila je pripravljena, da gre z njim.

»To ne bo več za vas,« mu je ugovarjal Matevž, »malo miru bi si privoščili.«

Jernejec si ni dal dopovedati. Z ženo sta naložila oprtnika, se preselila v senik nad Sedlo in kurila ogljenice. Čez leto sta ostala v senožeti, pred zimo sta se vračala v grapo. Tako sta ponavljala leto za letom. Ko pa sta se peto jesen pripravljala, da odrineta

prezimovat, je ženi spodrsnilo pod senikom. Utočila se je navzdol proti vrzeli in obležala pod visokim robom. Le še malo je bilo življenja v njej, ko je prišel Jernejec do nje. Pri tisti priči mu je izdihnila v rokah. Naložil jo je v oprtnik in odnesel v grapo.

Otroci so pokopali mater.

Od tedaj se je vlačil Jernejec po hiši kakor megla. Nič več ga ni moglo prikleniti, nič več razvedriti. Ko se je začel tajati led in se je napovedovala pomlad, je legel in ni več vstal.

Tiho se je poslovil od grape.

Svetoslav Minkov:

Kaj je pripovedoval samovar

Ura nad kuhinjsko omaro je tiho in zaspano tiktakala. Skozi orošena stekla oken ni bilo videti ničesar. Ljuta zima je okovala vso zemljo.

»Da začnem: — reče samovar loncu — »zgodilo se je to pred leti, ko še nisem počrtnel od ognja in sem smel v gostinski salon, kjer sem sedel na čipkastem prtu, s katerim je bila pogrnjena miza, in hranil goste.

Nekoč je gospodinja povabila mnogo ljudi na čaj. Toliko jih je bilo prišlo, da je za enega zmanjkala čaša.

»A zdaj?« se zasmije ona. »Čakajte, nekaj posebnega vam bom dala!«

Po teh besedah je odprla vratca majhne jedilne omarice in vzela iz nje prekrasno čajno čašo iz svetlordečega porcelana.

Ta čaša ni bila podobna nobeni drugi, zakaj bila je od vseh manjša in nežnejša in okrašena z zlatimi cvetovi. »Oh, kako lepa je!« so zapovrstjo vzklikali gostje in si jo podajali iz roke v roko. »Da,« je ponosno odgovorila domačinka. »Iz Kitajske je! Prej sem jih imela šest, pa sem jih že pet razbila, ostala mi je samo še ta.«

Rdeča kitajska čaša je romala skozi vse roke potlej pa so jo postavili pred

debelega gospoda, ki je začel kihati nad njo, kajpada ne iz kakšnega spoštovanja, temveč preprosto zaradi tega, ker je bil prehlajen.

Da ti povem po pravici, vse do tistega dne nisem mislil na ženitev. Majcena čajna čaša pa je bila toli nežna in mila, da sem si dejal brž ko sem jo ugledal: »Glej, to je nevesta zate!«

Seveda so tudi nekateri drugi predmeti na mizi bili istega mnenja zase. Še preden sem ji nalil čaja, so me prehiteli ščipalke, ki so spustile kar tri sladkorčke vanjo, limona pa se je kakor povsem slučajno potočila do čaše in jo pred vsemi pobožala.

Toda ljubezen se ne kupuje s sladkorjem niti ne s kislim božanjem limone-rumenke. Prekrasna rdeča čaša je gledala samo mene in čakala, da jo segrejem s pravim kitajskim čajem, ki jo bo spomnil njene daljne domovine. Delal sem se, kakor bi ničesar ne opazil, šel sem od čaše do čaše in jih polnil, gostje pa so jih dvigali z mize in jih nosili k ustom.

Nazadnje sem prišel tudi do male kitajske krasotice. In nenadoma sem začutil toli vroče ljubezen do nje, da sem se ves izpremenil v plamen in je čaj v

meni postal strašno vroč. In v tem trenutku se je zgodila nesreča, zakaj nežna porcelanasta čaša ni mogla prenesti vročine. Že pri prvih kapljicah je vzdihnila po kitajsko — rsk! — in razpadla v koščke.

Gospodinja je zastokala in vsi gostje so ji izražali sožalje. Le debel, prehlajen gospod ni rekel ničesar in je skočil s stola. Čaj ga je polil in poparil, zato je vzel iz žepa robček in si vneto brisal hlače.

Od tega dne pa sem se znova zaklel, da ne bom nikoli več mislil na ženitev, temveč ostanem raje vse življenje samec, ker nikaikor nisem maral zlomiti še druge čaše.

Klo-klo-klo! Uboga porcelanasta čaša!« je vrel star lonec. »O, ko bi mogel tudi jaz koga vzljubiti, da bi hitreje zavrel ta bob — dovolj mi je že sedenja na peči!«

Samovar je molčal. Zamislil se je v tisti davni čas, ko je bil še ves nov in svetlomoder kakor nebo. In zdelo se mu je, da kakor nekoč sedi na čipkastem prtu v gostinskem salonu in rdeča čajna čaša, norisana z zlatimi cve-

tovi, se mu smehlja nasproti.

Vrč iz gline se kajpada ni vtikal v pogovor samovarja in lonca, zakaj bil je neumen in nadut, ko vsi glinasti vrči.

Znal je samo svoje:

»Brrrr!«

In izpuščal je visoko v zrak gosto paro.

Iz bolgarščine Atanasov in K. Spur.

Črešnje

Že v naravi je pomlad, črešnje so že odcvetele, cvet spreminja se v sad, kmalu, kmalu bodo zrele. Tam na vrhu črešnje, poješ si veselo, vmes pa trgaš, ješ, nabiraš, ko pripogneš vejo zrelo.

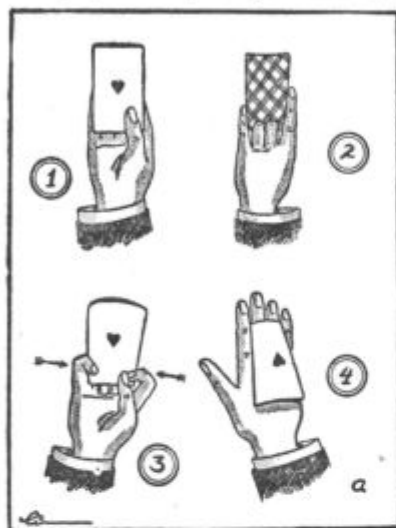
Za ušesa dvojček, trojček, to naravni so uhani, najlepši šopek črešenj pa nabereš svoji mami.

Tanja in Živa Feigel, dijakinji.

Zabavne spretnosti

IGRALNA KARTA IZGINE

Če hočemo družbo zabavati z različnimi presenečajočimi umetnijami, nam v ta namen izvrstno služijo igralne karte. Da pa bo zabavanje res učinkovito, se moramo predvsem naučiti nekaterih zvijač, ki so podlaga skoro za vse

kartaške spretnosti. Ena prvih takih zvijač je prav ta, da znamo s primerno spretnostjo ravnati s karto tako, da ta naenkrat za družbo ni več vidna: torej da izgine, ne da bi družba niti opazila, kako se je to zgodilo. To nikakor ni tako težko: treba je le vaje, vaje in vaje...

Vzemite karto in držite jo, kakor vam kaže slika števil. 1. Tako jo pokažete gledalcem, nato pa z roko nekaj časa krillite po zraku, pri čemer počasi porinete sredinec in prstanec pod spodnji rob karte. Pri tem jo držite s kazalcem in mezincom (slika števil. 2). Nato skrčite oba prsta (slika števil. 3), istočasno pa iztegnete sredinec in prstanec tako, da se karta sama premika okoli svoje osi, ki je približno v smeri puščic na sliki števil. 3. Ko bosta oba prsta iztegnjena popolnoma, bo karta že ležala na hrbtu roke (slika števil. 4), če ste z mezincom in kazalcem trdno držali njena ogla. Vztrajna vežba vam bo pomagala, da boste mogli vezati vse te gibe v gladek potek, tako da bodo gledalci imeli res vtis, da je karta izgini-

la nekje »v zraku«. Nato je kjerkoli, n. pr. iz svoje obleke, iz gub kakšne zavese ali pa iz omare, potegnute spet na dan. Prstni gibi se pri tem vrste v obratnem redu, kakor smo zgoraj opisali.

Ko ste že izurjeni v ravnanju z eno, poskusite z 2, 3, 4 ali pa še z več kartami.

ZAČARANI ROBEC

To presenetljivo učinkujočo umetnijo je, kakor pravijo, prvi pokazal nek Amerikanec po imenu Dunninger. Postopal je pri tem takole:

Šel je med gledalce in si sposodil dva robca. Prijel ju je skupaj, kakor kaže slika števil. 1, ju nato vrgel v zrak, pri čemer se je pokazalo, da sta oba robca dozdevno zvezana (slika števil. 2); ko ju je zopet ujel, je pomahal z njima v zraku in ju nato stisnil v obliko žoge. Ko ju je spet pognal v zrak, se je izkazalo, da nista več zvezana, da je vozal izginitil in spretnež je robca vrnil lastnikoma.

Ker je vse opravljal samo z eno roko, je bilo gledalcem še vse bolj nerazumljivo, kako je nastal vozal. Niso pa opazili, da je imel okoli palca in

kazalca delujoče roke napet majhen, krepek gumijast trak, zelo svetle barve (slika št. 3). Ta trak je spretno nataknil na ogla obeh robcev, ki ju je držal v roki V večji razdalji se je zato zdelo, da veže oba robca v zraku vozal. Ko je robca stiskal v roki, je gumi zdrsnil z njih in padel, ne da bi kdo opazil, na tla. Slika števil. 4 kaže, kako veže gumijasti trak oba robca.

SAMO SPRETNOST

S potrpežljivostjo in vajo nam bo tudi ta trik uspel. Zanj bomo med opazovalci našli vedno hvaležne občudovalce, kar nedvomno tudi zasluzi. Z dvema bucikama moramo dvigniti večji novc. Položimo ga na mizo in ga poskušamo dvigniti vodoravno. Težje je, dvigniti ga navpično. Ko nam to uspe, ga s pihanjem poženemo v naglo vrtenje, kar nam kaže tudi slika. (zg)

JUTROVČKI PIŠEJO ...

Dragi stric Matie! Rad bi se spet udeležil Tvojega natečaja. Sem še začetnik in mi ne gre še dobro, pa oprostí, če ne bo kaj prav. Kdor sam sebe povišuje, prazno glavo oznanjuje. Stara navada, železna srajca, Kdor ne dela, naj tudi ne je. Ni vse zlato, kar se svetí. Vsak je svoje sreče kovač. — Sokolsko Te pozdravlja

Bogdan Sturm
učencec II. a razr. osnovne šole
Moste pri Ljubljani.

Dragi stric Matie! Po dolgem času je tudi jaz oglašam v Tvojem koticu. Ta natečaj mi je bil strašno všeč in že zdav-

naj bi se bila oglasila, toda spomnila se nisem niti enega pregovora! No, naposled sem tudi za pregovore zvedela in sedaj Ti pošiljam pet slovenskih pregovorov. Evo jih: Komur žito ne zori na njivi, ne skrbe ga nič oblaki sivi. Naj človek pol sveta obteče, najboljši kruh doma se speče. Bolezni sto imamo, a zdravje eno samo. Zlato bleščeče človeku pogled izpridi, da svojega brata nesreče ne vidi. Zganje pogubi jih več ko kuga, glad in meč.

Upam, da Ti bodo moji pregovori všeč. Lepo Te pozdravlja

Marion Fiere,
II. a drz. klas. gimn. v Ljubljani,
Domobranska cesta 1 I.

Pet pregovorov: Tuje peči so mrzle, tuje klopi trde. Če hočeš, da ti Bog pomaga, ne goni reveža od praga! Pitje in kajenje krajša ti življenje. Kjer je vino, kjer je krača, hitro najdeš pomagaca. Pridnost več velja ko kup zlata.

Prežil Bojmir
II. razr. klas. gimn. v Ljubljani,
Kolezijska ulica 24.

Dragi stric Matie! Tukaj Ti pošiljam slovenske pregovore, ki bodo nagajani. Zrno do zrna pogača, kamen do kamna palača. Sv. Matija led razbija, če ga ni, ga pa naredi. Stara navada, železna srajca. Kakršni so dnevi 12 dni pred Božičem, takšni so meseci prihodnje leto. Sin očeta do praga, oče sina čez prag.

Kmetec Dušan, dijak
IV. c razr. II. drz. realne gimn.
v Mariboru, Rače-Fram št. 61.

Dragi stric Matie! Že precej časa je minilo, odkar sem se udeležil Tvojega natečaja. Ker pa me zadnjikrat nisi zavrnil, sem se odločil, da se udeležim Tvojega novega natečaja, v katerem želim, da bi vsak Jutrovček napisal pet lepših slovenskih pregovorov. Vsak je svoje sreče kovač. Kdor se mlad uči, ta za starost skrbi. Kdor zgodaj vstaja, mu kruha ostaja. Kdor dolgo leži, kruh od njega beži. Brez dela ni jela. Kdor ne dela, naj tudi ne je. Lenega čaka strgan rokav, palca beraška, prazen bokav. Laž ima kratke noge, Resnica oči kolje. Po slabi družbi rada glava boli. Sedaj sem jih napisal več nego želim. Lepo Te pozdravlja

Zor Ciril
učencec III. razr. osnovne šole
v Skradinu pri Ribniku.

Dragi stric Matie! Danes se Ti prvič oglašam v »Mladem Jutru«. Sem zvesta čitateljica »Mladega Jutra«. Velikokrat bi že rada pisala, pa sem se bala Tvojega požrešnega koša. In sedaj sem se skorajžila in pisala. V »Mladem Jutru« sem čitala nov natečaj. Tu pet pregovorov, in sicer: Brez poštenja ni sreče. Ko stari govore otroci naj molče. Kdor bošček kruha

zametuje, drobtine večkrat paberkuje. Lastna hvala, cena mala. — Ako ne boš moje-
ga prvega pisma zavrzel, se bom še več-
krat oglasila. Te pozdravlja

Šketa Irma
učenka ljudske šole na Trati,
p. Gor. vas nad Skofjo Loko.

Dragi stric! Prvič se oglašam v Tvojem
kotičku. Nisem si upala že prej pisati.
Ker pa vidim, da vse »Jutrovčke« ljubez-
nivo sprejmeš v svoj krog, sem se tudi jaz
opogumila in Ti pošljem na Tvoj zadnji
natečaj pet pregovorov, in sicer: Lenega
čaka strgan rokav, pal'ca beraška, prazen
bokav. Pridni najde pod vsakim grmom
kos kruha, pod vsakim kamnom dinar.
Očetov blagoslov zida otrokom hiše, ma-
terina kletev jih podira. Vsaka ptica leti
rada tja, kjer se je izvalila. Vrana vrani
oči ne izkljuje. — Te pozdravlja

Ivanuša Zdenka,
učenka IV. razr. narodne šole
v Lescah na Gorenjskem.

Dragi stric Matič! Minilo je že precej
časa, kar sem se Ti oglasila. Ko sem pre-
brala nov natečaj, ki si ga objavil, sem
sklenila, da se ga bom tudi jaz udeležila.
Pregovori se glase: Ko starejši govore,
otroci naj molče. Desetkrat premisli, le
enkrat govori. Čas je zlato. Kar je res,
govori, kar je dobro, stori. Skrbi v mla-
dosti, da ti bo dobro v starosti.

Prav lepo Te pozdravlja

Markočič Radica,
II. razr. gimn. v Ljubljani.

Dragi stric Matič! Tvojega novega na-
tečaja se tudi jaz hočem udeležiti, ker mi
je všeč. In sicer sem si zbral tele prego-
vove: Mladost je norost, čez jarek skače,
kjer je most. Veliko glavo nosi prazen
klas, a prazen sod ima votel glas. Rana
ura, zlata ura. Brez truda ni jela. Kdor
pod kostanjevo senco leži, ne dobi oreha.
Lepo Te pozdravlja Tvoj

Tošo Homan, dijak
I. drž. real. gimn. v Ljubljani.
Igriška ulica 2.

Dragi stric Matič! Nikoli še Ti nisem
pisala. A končno sem se odločila, da Ti
pišem. Tvoj novi natečaj mi je zelo ugajal,
zato sem ti namenila tele pregovore: Kdor
košček kruha zametuje, drobtine večkrat
paberkuje. Dostikrat v malem zamuda na-
redi veliko truda. Kdor sam sebe povišuje,
prazno glavo oznanjuje. Tam kjer glad
mori lenuha, najde pridni dosti kruha. Kdor
pridno dela in lakomen ni, lahko brez vsa-
kega bogastva živi. — Te lepo pozdravlja
in prosí, da jo vzameš med svoje zveste
čitateljice

Učenka III. a razr. ljud. osn. šole v Celju
Kersnikova ulica 21.

Mala navihanka

»Mamica, rekla si, da me bo trebu-
šček bolel, če pojem torto, ki si jo skri-
la v omaro. Veš, mamica, pa me prav
nič ne boli.«

Ikan, dijak:

Zvesti konj

Arabci in Turki so si bili dolgo časa
smrtni sovražniki. V neki vojni med
njimi se je posebno odlikoval konj
arabskega bogataša. Večina Arabcev
in Turkov ga je poznala zaradi njego-
vega junaštva in brzine. V veliki bitki
med njimi je prišel ta konj v prvo boj-
no vrsto. Takoj, ko je bil s trobento
dan znak za napad, se je bil zagnal v
sovražne vrste in tam grizel ter brcal
na vse strani. Tedaj ga je zadel strel v
stegno. Kljub tej rani je še obdržal
jezdca na sebi in ga prinesel srečno
skozí bojni metež domov.

Čim si je nekoliko opomogel, so ga
poslali zopet v bojno vrsto. Boril se je
prav tako junaško kakor v bitki, v ka-
teri je bil ranjen. Tedaj je bil njegov
gospodar ranjen tako močno, da je pa-
del iz sedla. Plemenita žival pa ni pu-
stila sovražnika v bližino gospodarja.
Ker je bila žival dragocena, je Turki
niso hoteli ubiti. Medtem ko je konj
branil in čuval gospodarja, je začutil,
da ga nekaj tišči okoli vratu. Sovraž-
ni vojak je vrzel zanko. Tako so uje-

li konja in njegovega gospodarja. Arabci so zvezali jezdeca, ga posadili na konja ter ga peljali v turški tabor. Tam so Arabca stražili, konja pa privezali k drevesu. Ponoči, ko so vsi spali, se je Arabec polagoma splazil h konju, ga z zobmi odvezal ter mu velel teči kakor veter hitro domov. Konj pa ga je prijel z zobmi za hlačni pas ter odbrzel z njim proti domu. Prišla sta oba srečno domov, kljub temu, da so ju Turki zasledovali. Tako sta se oba srečno rešila.

A. Francevič:

Lastovo

»Goril« zavpijejo ljudje.
Že s polja zakadi se tropa,
gasit hitijo ženske in moške.
No v tem je pogorela lopa.

»Lahko bilo bi hujše, res da,
pa selo je zadosti vstran.
Poglej razdrta lastovičja gnezda,
po tleh je zarod razmetan.

Pribili spet so hrastovke,
na nje postavijo goliče.
A kaj storijo muhohlastavke,
vzajemnosti sijajne priče?

Takoj je na poseben klic
do sto jih skupaj priletelo.
Do sto marljivih pomočnic
prišlo za samaritansko delo.

Drobljance lačne pitajo,
kar ni jih prej osmodil plamen.
Vsa gnezda v prejšnji stan pozidajo.
Zvečer so že čebljale: »Amene«

Ta zgled o bratstvu doživeli
nedavno smo na Lastovem.
V potrebi vi ga nonovite, jeli
otroci moji, jaz to vem!

A. Francevič:

Čebalice

Kraj ceste diha lipovka kočeta,
na bero vabi njen obilni med.
Od zore do teme sem šumna jeta
prileta zdoma pa se vrača spet.

»Čebela, sladka muha, daj mi kručeta
na čelnicah zapisano stoji
In ves ulnjak, posebno pa Stremuha,
le časek zamuditi se boji.

Že tone za obzorje sonce sveto.
Noči se. Zadnjič odneso še strd.
A glej, po cvetju pne se muha vneto,
ne plaši pač je s paše sama smrt!

Sladkobe polna zdrkne onemogla
Stremuha pod omotični bezeg.
Ko v nebu sine mednožolta kroglja,
stre muho to peketajoč mezeg.

»V starini so dejali: Ne lenaril
(mezeg zariga si glasno).
Sedanji svet pa često poudari:
Prevelik trud ti škodi kaj lahko.«

Stanislav Dešnik, dijak

Števnica

1	2	3	4	1	5	6	18	13
2	8	4	7	14	4	1	10	18
10	3	7	4	15	10	18	11	7
2	20	12	5	14	18	19	20	8
13	7	4	12	2	20	1	5	14
20	5	3	5	8	2	9	14	18
12	9	19	10	18	19	5	20	14
5	20	2	16	20	5	3	5	1
3	4	6	2	9	19	10	5	13
5	17	2	14	4	6	2	12	4
							15	18

Ključ:

- 1.) 5 6 5 19 15 16 11 4 19 17 2 17
- 2.) 1 4 7 2 13 5 7
- 3.) 11 5 8 12 16 8 4
- 4.) 10 16 19 2 10
- 5.) 20 7 18 3 14
- 6.) 14 5 9

- 1.) Slovenski pesnik
- 2.) slovensko mesto
- 3.) gorovje pod Triglavom
- 4.) mesec v le-u
- 5.) dan v tednu
- 6.) gospodarske potrebščine

Ako rešš števnico dobiš kitico
slovenske pesni, ki jo je sestavil Oton
Župančič in jo poklonil pokojnemu
k. i. „Aleksandru I.“

Rešitev križanke

Vodoravno: 1. Liter, 2. zoboder, 3. ako,
9. Ema, 10. ni.

Navpično: 1. Škofjá, 2. za, 5. Nibol, 6.
E, 8. Meden, 11. Remi, 12. Ra.